

INTERVIEW MED ALEX RIEL.

Forud for interviewet har interviewerens Adam Buus introduceret emnet for informanten Alex Riel. Interview transkriberet:

Adam: Det er den 27. september og jeg sidder her med Alex Riel.

Adam: Du begyndte på et tidspunkt at spille med Savage Rose. Var det din første introduktion til rockverdenen? Du havde jo i mange år været en anerkendt trommeslager i jazzverden.

Alex: Ja. Man lavede mange 45(rpm (AB)) plader dengang, og der var mange studier i Kbh. og omegn, i biografene og i rokklubberne installerede de personer og de personer studier simpelthen og lavede plader og så var den en der hed Gitte Hænning og der var Dorte og dem kom jeg så til at spille med sammen med Niels Henning Ørsted og det var som regel shuffle rytme eller ren jazz. Men lige pludselig blev det noget der hed beat, og så kørte højre hånd fuldkommen lige. Den kendte jeg ikke. Hvad fanden var det? Sådant rent teknisk når man kigger på det, så er det jo ikke spor svært, så i stedet for at swinge med højre hånd, så skal man bare spille lige, ik', som en anden soldat der går, men det er jo også forkert at tænke sådan, for så lyder det jo ikke godt, hvis man sidder med sådan en Hitler-indstilling, men det var faktisk sådan jeg hørte det. Men jeg kunne jo godt se på det hele, at det bar den vej. Det kom mere og mere af dét, men jeg var stadig lidt vranten, og vi gik på kompromiser i studierne og de var nødt til at finde sig i sådan som det nu blev, for jeg tror ikke der var nogen de ellers kunne bruge. Det er jo længe siden. Der var ikke nogen der kunne komme ind og gøre det der, sådan lige komme ind og skyde fra hoften, med spillerutine. Ja bare rutine i at møde til tiden. Dem var der sgu' ikke så mange af.

Adam: Hvor gammel var du der?

Alex: Der har jeg været omkring 20-25 år. (Fortsætter hvor han slap) Men så blev jeg klar over at der er noget i det her, altså den er sgu' gal. Det må jeg kigge lidt på det her, men åh, jeg synes det var lidt latterligt det her dik dik dik(imiterer en straight højrehånds rytme).

Så havde jeg en – det lyder sjovt al det her, men det hører ligesom med – så havde... Min bror og jeg vi havde kørt amerikerbiler, og jeg havde en kæmpe Lincon, og somme tider var der et eller andet min bror skulle ordne, så han havde så en Chevy, Chevollet, som jeg så lånte, men de bånd han havde siddende i Chevy'en det var Small Faces og Pretty Things og sådan noget, og på en eller anden måde, så når jeg kørte i den bil, når vi byttede vogne, så var jeg altid glad, uden at tænke over det, for jeg hørte de der bånd ikke. For det er jo meget bedre køre-musik end indviklet jazz. Sådant rock og pop. Det er det jo. Eller en underlig symfoni ikke. Så sidder man der. Den er gal at køre bil til. Det skal man ikke. Nå! Men så "hvad fan det var noget sjovt noget". Så begyndte jeg så at lægge mærke til det, at det gjorde godt ikke, og så blev jeg så klar over at jeg må altså se at gøre noget ved det der pop halløj, og at sætte sig og øve på det, det var jo ikke nødvendigt, for det var jo ikke svært, altså det er jo ikke indviklet, så må man jo så ligesom spille det, ok, "så må jeg så gøre det", så spurgte jeg min bror. "Hvad skal jeg gøre"? Jeg vil spille pop. Det er jeg nød til. Jeg må få lært det her ligesom inde fra, frem for at gå og tænke over det. Så siger han "nå, hvad fan gamle far, skal du spille pop?", "Ja, det har jeg tænkt mig." Og så havde jeg så været indkaldt i Danmarks Radio TV af Erik Moseholm, og han samlede så Thomas Koppel, Anders Koppel, Lone Koppel, alle sammen klassiske, og så Torben Munk på Guitar, og bassen var jo i fødderne på orgelet, og så var jeg på trommer. Og der gik det så op for mig, at Thomas og Anders havde sammen – jeg tror det var 14 numre med tekst – og Lone sang, og det blev så

optaget. Jeg har aldrig hørt det. Jeg ved ikke hvordan det har lydt, jeg aner det ikke. Men så tænker jeg så "Hov!", og det var så den slags rytme, som jeg nu havde tænkt på "at det må jeg få lært" altså rigtigt ikke. Og så spurgte jeg dem "Skal vi ikke lave et orkester? Kunne I ikke tænke jer det?" (Svar:) "arh, vil du det(trækkende på det)", "ja det vil jeg godt". Jammen de vidste ikke, de kendte ikke nogen, og det vidste de ikke, og dem de kendte ville ikke sådan noget, men de ville godt. Nå nå men den kigger jeg på. Så sker der det at Lone Koppel melder helt fra fordi hun har for travlt. Hun havde jo en kæmpe karriere som operasangerinde. Og så siger min bror: "Du skal bare gå ind i Karrusellen der spiller nogen der hedder Dandy Swingers, og der står en lille pige der hedder Anisette. Gå ind og hør hende, så skal du bare se" Okay, så kæresten og jeg vi gik ind og sad i Karrusellen, og der stod det her store hår, og da hun så sang River deep, Mountain high, der var jeg solgt og tænkte hvad satan sker der her, og tænkte gud hvor var det godt. Bum, op og snak med hende, men den gik ikke, for hun var en meget trofast person. Og så snakkede jeg med hende en anden dag, men hun ville have dem med som hun spillede med, dem Dandy Swingers. Okay, men deres trommeslager kunne vi jo ikke bruge, for det skulle jo være mig, men vi kunne bruge bassisten, Jens Rugsted, og så var der Flemming Ostermann på Guitar, og de kom så med, og så indvilligede hun i bare at holde nogen prøver med os i Thomas Koppels og Ilses hus ude i Søborg tror jeg. Og så begyndte vi at øve og prøve lidt, og få lært nogle numre, og jeg var jo lykkelig, for så kunne jeg jo sidde der og spille den der rytme, om, og om, og om igen. Og hun fik lært teksterne, og så begyndte vi at synes mere og mere om det, og så på den måde kom vi så til at spille det der.

Adam: Hvordan var det som jazzmusiker at spille rock, eller hvordan så andre i det miljø du kom fra på det?

Alex: (Efter et par høje hyl da spørgsmålet bliver læst højt) Uh! Det blev der set ned på, er du da rigtig klog, det var da frygteligt, det var da helt frygteligt, men jeg kan betro dig at Jens Rugsted kæmpede en kamp med at få mig til at spille, som han synes det skulle være, nemlig á la Ringo Starr. Men det kunne jeg ikke. Jeg havde jo også noget andet inde i mit hoved, så jeg kunne ikke gøre det på den der seje måde. Det var mere letbenet, for når jeg spiller, også jazz, så er det som boblerne i champagnen ikke(imiterer bobler med fingrene), dansende ikke. Og det der rock, det skal ikke danse. Det skal ligge(banker i bordet med hånden). Adam: Stortrommen skal være mere tung.

Alex: Og stortrommen var et uland for mig, for den brugte jeg jo som en hånd. Den lå aldrig noget bestemt sted. Overhovedet ikke! Så der var rigtig krise engang imellem, og vi knoklede med det der. Men så skete der det at vi med Savage Rose spillede til en velgørenhedskoncert i Falkoner Teatret, og der var udsolgt, og Radioens Big Band sad der. Og de så ned på mig. Jeg ved det, det gjorde de. Og der kom jeg til at grine af dem, for de sad lige pludselig også og spillede beatrytmer, men de var tvunget til det. Nu var det blevet bestilt, Bing, spil! Så stod jeg der "Nå drenge hvad er det for en rytmik I sidder med, det var da mærkeligt hva', hold da op!". Og en eller anden koncert, også med Radioens Big Band og Savage Rose, arrangeret af Danmarks Radio, det var i Viborg, der kan jeg huske Palle Mikkelsen, han gik hen og stod ved siden og kiggede, og vi spillede og fyrede den af mand, og så stod han "Alex jeg vil være med" Åhhh. Det var nyt. Det var han lige med på, og faktisk skal vi spille med Anisette til december.

Adam: Nej Da!?

Alex: Yes! 11. og 12. i skuespilshuset, Stefan Pasborg og jeg. 20 min. trommesolo, og så kommer Jeppe Tuxen ind på orgel, "Når byen vågner" fra "Dødens Triumf" og så kommer der en

båndsløjfe med noget Stravinsky, og Palle kommer ind og spiller over det, og så en hel masse, og så kommer Anisette ind, og så skal hun så synge "Dear little mother" og så kører sådan koncerten med heyyy, og vi glæder os sådan som små børn. Adam: Det lyder virkelig fedt. Alex: Ja Anisette og Palle. Den er ny. Nå men Jeg kan sige at der var tre eller fire personer, nu var det Palle der i den grad billigede hvad jeg gjorde, så var der Ove Sprogø, Elin Reimer, Grete Schønck, og en mere som ønskede mig tillykke hver gang de så mig ved forskellige lejligheder. De synes det var kanon godt gået, "hold da op det var fantastisk". Resten vendte mig ryggen! Værsgo!

Adam: Men du fortsatte stadig.

Alex: Ja, så blev jeg bare ved, og så stoppede jeg jo med at spille jazz, fordi Savage Rose det blev jo et hit. Hold da op, jeg er lige ved at sige at vi spillede op mod 300 koncerter om året. Det var helt vildt. Spillede og spillede, rejste rundt, og havde det rigtig godt.

Adam: Men efter du var kommet i gang med Savage Rose, fortsatte du med at spille jazz.

Alex: Ja. Også nogle teaterjobs, på Gladsaxe Teater tror jeg.

Adam: I hvilke musikmiljøer mødte beat musikere og jazzmusiker hinanden?

Alex: Nej, man mødtes ikke. Det mener jeg ikke, for rockmusikerne spillede jo andre steder end jazzmusikerne.

Adam: Det var måske mere Brøndby Popklub for rockmusikerne og Montmartre for jazzmusikerne.

Alex: Ja, og du havde også Karrusellen, der hang rockmusikere ud.

Adam: Hvor lå den henne?

Alex: Ja hvad hedder det i dag? Palads Teatret. En stor bygning med en masse biografer inden i. Det var en pop/rock borg. Dengang. Og vi tog også derind efter koncerter og så kunne vi møde Peter Belli og hans drenge dengang. Det var meget hyggeligt. Nu er misundelse jo også et kendt fænomen, specielt i Danmark, så der var da mange der var misundelige på den succes vi havde. Og der var mange der simpelthen ikke kunne lide det fordi "Hvad er det for noget klassisk og jazz, nej hvad er nu det for noget. Det skal sgu' være rendyrket, og det holder ikke det der" i stedet for at høre, at lytte til det. Hele verden åbner sig jo.

Adam: Har du en ide om hvad de væsentligste forskelle på jazz og rock folk var? Var jazzmusikere mere stolte af deres tradition?

Alex: Ja ja! Vi så ned på rockmusikere. Den kæreste som jeg havde, som jeg gik ind og hørte Anisette sammen med første gang. Vi boede sammen, og jeg forbød hende at høre Beatles. Der skal sgu' ikke høres sådan noget lort. "Det skal du ikke gå og lytte på. Hvad er det for noget. Nej den går ikke". Det havde jeg glemt, men det har jeg så fået at vide her for nylig. Jeg kan ikke huske det, og det lyder fuldstændig vandvittigt, for jeg kan skide godt lide Beatles, er du da rigtig klog! Jeg synes det er skide godt. Men der var altså et forbud fra min side mod det der. Men så tøjede det jo op. Det var åbenbart før jeg ville danne Savage Rose. Der havde jeg noget mod de der lige rytmer. Sådan noget så man ned på. Det var sgu' for nemt. "Hallo!" Og så var det jo altså

ikke så nemt alligevel når man så skulle gøre det. For du ved, i rocken der har hvert nummer en farve, og der bliver du. Så bliver du i den farve, blå eller gul eller hvad du nu vil kalde det. Men i jazzen der kan du sgu' gøre hvad du vil. Der må du improvisere. Det er det jeg er helt vild med i jazz musikken. Det er jo ret lækkert ikke, men den går ikke i rock, for det er meget forstyrrende. Som at spænde ben for hinanden. Det må du godt i jazzen. I en mere moderne jazz ikke i New Orleans eller Dixieland. I mere moderne er det sjovt at lege også matematisk. Men ikke i rocken. Den går ikke.

Adam: Med Savage Rose må I på en eller anden måde have lukket op, og at det var okay. Jeg ved ikke om man direkte kan sige at bane vejen for at uddannede musikere kunne spille beat og popmusik.

Alex: Det vil jeg da håbe (efterfulgt af lidt grin). Det er jeg sgu' ikke klar over, men der er da.. Jo hvorfor ikke.. jo. Det kunne man godt forstille sig, men det tænkte vi jo ikke over. Vi spillede bare vi var der hvor vi var.

Adam: Da du så kom med i Savage Rose, nu ved jeg godt jeg hænger fast i det i forhold til hvad jeg egentlig gerne vil, men. Definerede du dig så stadigvæk som jazzmusiker?

Alex: Ja jeg var jo jazztrommeslager, med alle de år i Montmartre. Men jeg har det nemlig sådan, at man skal ikke kun gøre en ting, og så grine af alt det andet. Man må godt grine af alt det andet, mens man synes det er til grin, men det skal man også passe på med. Jeg synes ikke man kan lære nok. Man kan ikke prøve nok. Det synes jeg ikke. Sempelthen ikke, Nu var der så også noget der var årsag til at jeg ville spille pop. Det var netop at, det var jeg sgu' nødt til. Ellers ville et helt arbejdsmarked forsvinde for mig. Sådan var tanken. Og så var jeg så åben nok til at komme i gang med det. Men jeg har da set masser af rocktrommeslagere i dag. De kan ikke spille jazz. De kan ikke gå den anden vej. De er helt stive. Fuldkommen. Der er ikke den der... Jeg ved ikke om de kan lide det... Men jazzen kan også være svær at forstå. Den kan være rigtig svær at forstå. Der er rigtig mange harmonier i jazzen. Det er der ikke i rocken vel. Til gengæld er der et andet drive man kan få op at køre i rocken. Det kan jeg meget godt lide.

Alex: Når jeg turnerede med cirkusrevyen, gik jeg ned i jazzklubberne og sad ind. Dét blev der skrevet om! Aldrig om cirkusrevyen. Det var det helt store lige pludselig. Det var meget sjovt. Jeg ved jo godt hvad jeg kan og sådan. Nej jeg tror sgu' ikke jeg har tænkt så meget over om jeg nu var jazzmusiker. Monica Zetterlund havde en amerikansk mand, Steve Kuhn, en jazzpianist, og så Palle Danielson på bas, og vi skulle indspille for ECM, et i dag meget højt estimeret pladeselskab. Jeg valgte rockvejen. Nu ville jeg det. Men vi spillede nogle jobs i Sverige, men så blev det Savage Rose, så havde jeg det rigtig sjovt der. Og jeg vidste da godt, at jeg kommer sikkert til at spille jazz igen. Det forsvinder jo ikke. Og så var der i øvrigt noget i jazzen jeg var blevet træt af. Jeg kunne ikke spille lige så hurtigt, som jeg kunne tænke mig. Det kan jeg ikke. Det kunne Niels Henning Ørsted, så ind i mellem, så kunne jeg sgu' ikke hænge på. Så måtte jeg bare side og fake og sådan, og det var jeg nødt til, og vi spillede jo med nogle kanoner nede i Montmartre, som altså virkelig vidste hvad det drejede sig om, og ind imellem så var den sgu' gal, og jeg spændte og fik ondt i ryggen og det var ganske forfærdeligt. Nå så det var noget meget komplekst. Det blev sværere og sværere. Og så plus at jeg også ville lære det andet. Og så det andet det tog så fart, Savage Rose ikke. Det blev jo... Jeg mener Amerika og hele butikken. Lavede plader derovre og så videre og så videre. Så tog jeg den vej, og så slap jeg for dårlige nerver omkring jazzmusikken, som var ved at blive lidt for kompliceret, for ind imellem var det nogle rigtig svære gutter jeg spillede med. Det går bedre i dag vil jeg sige, men ja.

Adam: Gik du så også til rockkoncerter?

Alex: Ja, ja. Jefferson Airplane var vi nede og høre kan jeg huske.

Adam: Så du var også i rock og beat miljøet?

Alex: Ja, og i Amerika var vi ude og høre koncerter og gik på klubber og sådan. Rock al sammen. Ingen jazz.

Adam: Fik du så talt med musikerne når du var til koncerter i Danmark?

Alex: Lidt, ikke meget. Jeg blev kigget lidt sjovt til.

Adam: Så der var et skel, eller noget de syntes var unaturligt?

Alex: Ja, der var et skel. Også for os hos rockmusikerne. "Se ham jazzeren" eller hvad de nu har tænkt. Det kunne jeg mærke. Men det rører ikke mig. Jeg er en venlig mand. Så hvis vi var i samme rum, pludselig så var vi gode venner, så var det væk.

Adam: Så du har også kunnet mærke på dem at de synes der var et skel mellem jazz og rock?

Alex: Ja ja. Ja. De kiggede lidt sjovt, men med respekt, for de vidste godt at jeg kunne mere end dem. Men sådan har jeg sgu' aldrig haft det, "Jeg kan sgu' mere end jer". Overhovedet ikke. Men hvis du er skide god til at spille jazz, så er du god, ikke, og så er det andet rent teknisk og harmonisk, det vi havde fat i før, og det indrømmer de jo blankt.